

Sabine Belz, autora de *Das Lächeln von Llucmajor*

“Amb el llibre esper despertar la curiositat dels alemanys per Llucmajor”

Sabine Belz és una berlinesa que s'ha fet llucmajorera. Viu aquí amb el seu marit Ulysses, des de l'any 1016. Té darrere seu una intensa carrera internacional que l'ha feta conèixer una grapat de països i diversos continents. Dona de profunda cultura i de gran sensibilitat, ara ha vessat l'interès que sent per Llucmajor i l'amor que li professa a través del llibre en alemany *Das Lächeln von Llucmajor*, que podem traduir per *Somriure a Llucmajor*.

Coloma Julià

-Explica'ns quina ha estat la teva trajectòria abans de recalcar a Llucmajor.

-Vaig néixer a Berlín i a Alemanya, a part de seguir els estudis reglamentaris, vaig estudiar anglès i teatre a Hamburg. Quan vaig acabar els estudis vaig ser editora, un any, en una revista especialitzada. Després, des del 1980, vaig tenir un contracte amb el Goethe-Institut (una institució semblant a l'Institut Cervantes per a l'espanyol o el Ramon Llull per al català), i des del 1982 i en un període de 5 anys vaig liderar el treball del Goethe-Institut a l'estranger: a Xangai, Seül (Corea del Sud), Madrid, Riga (Letònia) i París.

-Encara fas feina amb el Goethe?

-Des del 2010, no. Però escric regularment per a diaris de la regió de Hesse sobre literatura i esdeveniments culturals. Abans, el 2018, havia publicat el llibre 1000 llegendes sota els meus peus. Un any (1982-1983) a la Xina d'ahir.

-Com vares arribar a Mallorca?

-Amb el meu marit, el pintor i artista gràfic, Ulysses Belz, sempre teníem el pla de viure a la Mediterrània, sobretot per la llum, que és molt important per a un pintor. Després d'una llarga recerca pel sud de França i Menorca, finalment vàrem trobar el lloc ideal a Mallorca: Llucmajor.

-Per què Llucmajor?

-Llucmajor és més que un lloc. És un petit poble, això es nota en l'arquitectura, en l'estructura del lloc i en la seva independència. Immediatament ens va agradar Llucmajor. També perquè con-

tinua sent molt autèntic i té la seva pròpia vida cultural. Veig que els vilatans estan orgullosos de viure a Llucmajor.

- Per què has escrit aquest llibre sobre Llucmajor?

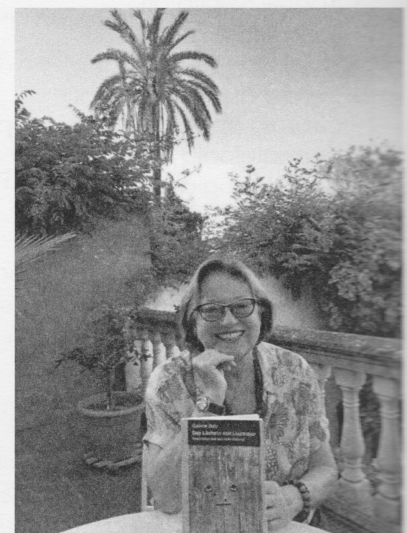
- Vaig començar amb preguntes: què hi ha darrere dels grans portals d'entrada, gairebé sempre tancats, de les cases mallorquines? Per què se celebra realment la festa de la perdiu a Montuïri? Quin secret terrible guarda el pou de s'Àguila? I per què serveix el rebedor d'una casa? Al principi eren apunts breus que s'amuntegaven al meu quadern d'exercicis, que sempre duia amb mi. Coses estranyes, converses o el centelleig d'una història... vaig recopilar el que vaig trobar interessant. "Els mallorquins som tancats", em varen dir i més curiositat em va despertar.

- Per què has elegit els personatges històrics?

- Vaig conèixer la novel·la *La Miracle a Llucmajor*, on Sebastià Alzamora parla de Pere Son Gall i vaig investigar sobre aquesta història. També a través dels quadres que hi ha a Can Ramis, a la Ronda, vaig descobrir el pintor Morlà i la seva interessant història, i en conferències al Claustre vaig escoltar relats impressionants sobre el pou de s'Àguila i l'àrdua exploració de les víctimes del franquisme.

-Has tingut ajuda per descobrir Llucmajor?

-Tot va començar el primer dia de mudar-nos a Llucmajor, a s'Arraval, i hi vaig conèixer la veïnada, na Magdalena



Suau. Després vaig descobrir la biblioteca, sempre un lloc important per a mi, la botiga de cinema Popster i vaig experimentar que pots començar una conversa profitosa prenent un cafè al Cafè Colon.

-Això no està a l'abast dels turistes?

-A més de la Mallorca dels turistes, vaig anar descobrint a poc a poc la Mallorca real de la gent d'aquí. Em varen impressionar especialment els pioners com Pere de Son Gall. Per cert, avui una empresa a Alemanya produeix un helicòpter de càrrega i s'hi refereix directament. També em varen interessar molt les històries de Gabriel Thomàs Juan, el fundador del Teatre Recreatiu; de Tomàs Monserrat, el sacerdot i retratista, i el ja oblidat pintor Morlà, que al seu moment va exposar a una de les millors galeries de París, a la fira d'art més important, Art Basel, però va abandonar la seva carrera i va tornar a Mallorca.

- I per què l'anomenes "somriure" de Lluçmajor?

- Quan un arriba a un lloc nou és un moment important perquè, sobretot al principi, ho percep tot amb particular atenció, precisió i "frescor". Així vaig començar a escriure aquestes històries i experiències, inicialment per a mi i els meus amics.

-Per a ells va ser una descoberta?

-Hi ha molt poc sobre Lluçmajor a les guies turístiques habituals i quan vaig parlar amb altres alemanys a Palma o Andratx deien que coneixien Lluçmajor per haver-hi passat conduint o d'haver anat a comprar a Müller. No en sabien res de l'inventor de l'helicòpter, ni de la història del lloc, crucial per a Mallorca amb la mort de Jaume III.

-I d'aquesta descoberta en va sortir el llibre?

-Després d'escriure unes 30 històries vaig decidir ajuntar-ne la majoria en un llibre que mostra una imatge diferent de Mallorca. El títol "Històries de la Mallorca profunda" assenyala que es tracta de coses força desconegudes i ocultes per al turista visitant.

-Per què hi surt retratada aquesta porta?

- "El somriure" del títol fa referència a la foto de la porta que hi reproduesc, que té unes baules que semblen un discret somriure. Un amic de París diu que la foto representa "La Mona Lisa de Mallorca".

- Què significa per a tu la figura de la veïnada, present al llibre?

- Feia temps que publicava articles al diari alemany de Mallorca, per exemple, sobre Ramon Llull. El redactor en cap es va interessar per recollir una imatge diferent de Mallorca. Per això la història dels "veïns" li va interessar i el diari va començar una sèrie sobre el tema dels barris germanomallorquins amb una entrevista a la meua veïna Magdalena Suau i a mi.

- Es veu que teniu una molt bona relació.

-He après moltes coses amb ella. M'ha prestat molts de llibres importants i n'hem parlat molt. Això seria inusual a Alemanya perquè la gent no dedica tant de temps als altres i no és tan oberta

-Els mallorquins som tancats?

-Això he sentit dir una vegada i una altra. Però és així pertot quan ets "nou". I també es necessita temps per conèixer les coses de la nova vida quotidiana, per mirar de prop i aprendre alguna cosa nova.

-Has pogut superar les distàncies amb la gent?

-Després de tres anys -ens coneixem de vista- una senyora del barri es va acostar un dia i em va saludar amb aquestes paraules: "Ets veïnada de na Magdalena? El meu nom és...". Això m'ha passat diverses vegades i he entès que "veïnat" també pot ser un estat.

- Continues escrivint?

-La sèrie d'articles del diari va arribar al




final després de quatre episodis. Mentrestant, el Mallorca-Zeitung ha publicat més capítols del meu llibre: la història del telèfon a ca na Vilara, on vivim, i la història del sacerdot fotògraf Tomàs Monserrat. També està prevista la història del Teatre Recreatiu, on fa gairebé 100 anys es va projectar la primera pel·lícula sonora a Mallorca!

On es pot trobar el llibre?

Està disponible a llibreries alemanyes, també a Akzent, a Palma, i a Lluçmajor es ven a can Roca. Els alemanys que viuen a Mallorca estan encantats de regalar-lo i així es transmet de boca a boca. Ja hi ha hagut una lectura en públic, i una altra està prevista. Molts de lectors em diuen que a la fi volen acostar-se a Lluçmajor.

-Tindrà continuïtat?

-El meu llibre no està complet, hi ha molt més per explicar. Lluçmajor s'erigeix darrera la porta, per dir-ho així, com una mena de paradigma de l'illa de Mallorca, on hi ha una vida diversa dels vilatans per descobrir. Potser amb aquest llibre pugui contribuir a canviar una mica la imatge tòpica de Mallorca, o almenys despertar la curiositat entre els alemanys per Lluçmajor.


 saneamiento & construcción
Puig Garau s.l.

Paseo Jaime III, 1B
 07620 Lluçmajor
 Mallorca
 T. 971 660 977
 F. 971 660 116
 info@puiggarau.com
 www.puiggarau.com